

Iacob

Iacob

Istoria lui Iacob conține și ea o serie întreagă de lecții instructive. Parcurgând diferitele etape ale vieții sale, ne vin în minte fără încetare cuvintele Bibliei: „Ce seamănă omul aceea va și secera.” Iacob l-a înșelat pe tatăl său și l-a tras pe sfoară pe fratele lui; în revanșă a fost și el înșelat și tras pe sfoară de socrul său, iar mai târziu de fiii săi. Aceste fapte fac ca harul lui Dumnezeu să strălucească și mai mult față de el.

Să notăm, în treacăt, ce loc important ocupă istoria lui Iacob în cartea Genezei. Îl urmărim îndeaproape cu mult interes și ne bucurăm când îl vedem reușindu-i câte ceva, pentru că el ne este atât de asemănător, încât ne vine să spunem mereu: „Acesta puteam fi eu însumi!” Numeroasele greșeli, proiectele ciudate, încăpățânarea, lipsa de credință, tendința de a privi spre lume, toate acestea ne sunt mult prea cunoscute.

De asemenea, ne bucurăm să constatăm că Dumnezeul nostru Se numește de atâtea ori „Dumnezeul lui Iacob” și mai rar „Dumnezeul lui Avraam”. (A se vedea, de exemplu, Psalmul 20.1; 46.7,11; 75.9; 76.6; 81.1,4; 94.7; 114.7; 132.2,5; 146.5; comparați cu Psalmul 47.9.) De 13 ori găsim în Psalmi „Dumnezeul lui Iacob” și o singură dată „Dumnezeul lui Avraam.” Să ne mai amintim că Iacob înseamnă „cel ce ține de câlcâi”, „înșelător” iar Avraam „tatăl unei mulțimi.”

Nu vom urmări pe Iacob în toate detaliile pe care ni le prezintă Cartea Sfântă. Piatra în loc de pernă, cei 20 de ani de muncă grea, suferințele îndurate în Haran simt, desigur, consecințele păcatului său față de tatăl și fratele său; de altă parte, Iacob și-a luat două soții și două țiitoare, deosebindu-se prin aceasta de tatăl și bunicul lui. La Haran, Ruben, fiul său întâi născut, încă destul de tânăr, face obiectul unui târg acolo unde nu trebuia să fie vorba decât de iubire; să nu ne mirăm deci dacă ceva mai târziu același fiu manifestă lipsă de respect față de lucrurile acestea și se apropie de țiitoarea tatălui său. Fapta aceasta l-a costat pe Ruben pierderea dreptului de întâi-născut, dar Iacob resimte o asemenea amărăciune în inima sa încât, la capătul zilelor sale, manifesta o oroare mult mai profundă față de acest act nelegiuit decât o făcuse inițial (Geneza 49.3-4). În tinerețe, se părea că Iacob se depărtează tot mai mult de Dumnezeu, și nu umblă cu El așa cum îl vedem făcând spre sfârșitul vieții. Lucrul acesta s-a întâmplat cu mulți credincioși. Fără îndoială că păcatele noastre au fost iertate, sângele lui Hristos le-a șters și noi am fost îndreptățiți. Când Dumnezeu este Cel ce ne îndreptățește, cine ne mai poate condamna? „Acuzatorul fraților noștri” simte o plăcere deosebită să îngroașe lipsurile noastre mai vechi și să ni le readucă în memorie, însă, slavă Domnului, noi avem un Prieten gata să spună de fiecare dată: „Domnul să te mustre, Satan! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3.2). Oroarea noastră față de aceste vechi păcate ar trebui să crească pe măsură ce înțelegem tot mai bine cât l-au costat ele pe Mântuitorul nostru.

Avraam și Isaac erau pelerini și trăiau în corturi; singura bucată de pământ pe care o stăpâneau în Canaan era un loc de înmormântare. Iacob ar fi trebuit să meargă pe urmele lor, dar în Geneza 33.17 și 19 îl vedem construind o casă și cumpărând un teren. Ce deosebire între el și strămoșii săi! Și totuși înțelegem foarte bine că nu-i deloc ușor și nici plăcut să fii mereu un pelerin. Cel care zicea: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde-și odihni capul” (Luca 9.58 și Matei 8.20), de-a lungul întregii Sale vieți pământești, n-a găsit un locșor unde să-și plece capul; la cruce însă, după ce a zis: „S-a sfârșit!”, și numai atunci, Și-a plecat capul. Care alt pelerin a mai avut un drum atât de luminos? Orice călător tot mai găsește o casă, dar Isus poposea pe Muntele Măslinilor, El nu avea un acoperiș care să-L adăpostească.

Iacob, ostenit de atâta drum de la un loc la altul, a cedat ispitei de a-și construi o casă pentru a se stabili în ea. Și care a fost consecința? Fiica sa Dina a ieșit să vadă pe fetele țării. Cum tatăl ei își stabilise domiciliul în lume, în loc să fie un călător a cărui cetățenie este în ceruri, ne mai mirăm că fiica sa a dorit să-și facă prietene în această lume?

Cunoaștem rezultatele dureroase și rușinoase ale acestei experiențe. Cine ar fi presupus că schim-barea unui cort contra unei case avea să producă un fruct atât de amar? Până în zilele noastre simt perfect valabile următoarele cuvinte ale Scripturii: „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu.” Dacă noi ne fixăm reședința în lumea aceasta, pierzând conștiința de pelerini, nu avem dreptul de a-i mostra pe copiii noștri când aceștia caută prietenia celor printre care ne-am stabilit.

După mulți ani de la această întâmplare, necinstea adusă Numelui lui Dumnezeu, oroarea și rușinea pentru toate cele petrecute fac să se cutremure inima bătrânului patriarh mai mult decât la timpul respectiv. El strigă în Geneza 49.7: „Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost violentă, și furia lor, căci a fost crudă! Li voi împărți în Iacob și-i voi risipi în Israel.” Levi a fost risipit în Israel ca pedeapsă pentru acest păcat comis cu multe secole înainte, dar Dumnezeu a intervenit, o dată mai mult, în îndurarea Sa, și această judecată care nu i-a lăsat lui Levi nici o fâșie de pământ a devenit pentru el o glorioasă binecuvântare: seminția aceasta a fost aleasă pentru a se apropia de Dumnezeu, iar răspândirea sa în mijlocul poporului a constituit calea cea mai bună de comunicare a cunoașterii de Dumnezeu și a cuvintelor Lui. Puternicul lui Iacob îl silește pe om să-L laude chiar și în mânia sa. O dată mai mult „din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă.”

Înainte de a ne despărți de Iacob și fiii săi să nu uităm ce fiu minunat a dat Dumnezeu harului, în persoana lui Iosif, acestui sărman părinte gata să cadă în leșin. Eu nu-mi amintesc nici cel mai mic reproș făcut la adresa lui Iosif. Cât de mult ar trebui să mulțumim noi lui Dumnezeu și cum ar mai trebui să ne îmbărbătăm văzând cum harul Lui se înalță deasupra păcatelor și slăbiciunilor noastre. Pe harul acesta trebuie să ne bazuim noi ca părinți zi de zi. Istoria lui Iacob este de la început și până la sfârșit a harului lui Dumnezeu.